

БОГОМОЛОВ Анатолій Григорович

Випускник
Ворошиловградського
машинобудівного інституту
за спеціальністю «Обладнання
і технологія зварювального
виробництва» (1973 р.)

Заступник Міністра культури
і туризму України.
Заслужений працівник освіти
України.

Нагороджений орденом «Дружба
народів», медалями «1500 років
Києву» і «За заслуги» III ст.

До вступу в інститут я недовго працював автослюсарем воєнізованої пожежної частини. Можливо, саме тому деканат металургійного факультету, на одну із спеціальностей якого вступив у 1968 р., призначив мене старостою групи. А згодом, під час навчання в інституті я активно займався громадською роботою на факультеті, у студентському деканаті та комсомольській організації. Мені пощастило навчатися під керівництвом, на мою думку, найяскравішої особистості, педагога і наставника — декана факультету, професора Євгенії Петрівни Траїліної.

Зустрівся з нею на першому курсі. Пам'ятаю, мене тоді вразив її лагідний і водночас суворий погляд добрих материнських очей, приємний, трохи хрипливатий, приглушений, ніби він долинає десь із глибини душі, спокійний голос і разом із тим уміння так дзвінко і широко сміятися. Євгенія Петрівна відразу запропонувала мені зайнятися громадською роботою — допомогти студентам, які відстають у навчанні, та в організації навчального процесу на факультеті. Парадоксальність цієї пропозиції полягала в тому, що Євгенія Петрівна фактично не мала підстав її робити. Мені й досі незрозумілі мотиви тодішнього рішення декана. На той час наш металургійний факультет впевнено лідирував в інституті за всіма показниками (навчання, студентські будагони, самодіяльність, побут студентів та ін.), а мені, першокурсникові, пропонують цю добре налагоджену справу ще якось удосконалювати. З чого ж починати? Як підійти до своїх товаришів-студентів? Що їм запропонувати? А потрібно ж ще й зі своїми власними навчальними справами справлятися. Ці та інші схожі питання не давали мені спокою кілька днів. І ось, мабуть, відчувши мої сумніви, Євгенія Петрівна дуже дохідливо і просто запропонувала почати роботу з групи, в якій я навчався. Саме так усе й розпочалося.

Наш декан знала про своїх студентів усе, зокрема про навчання, побут, стосунки між студентами, студентами й викладачами, вміла перейнятися будь-якою проблемою та адекватно реагувати на будь-яку ситуацію. Але це зовсім не означало, що Євгенія Петрівна все робила сама. Варто наголосити, що вона ще й очолювала кафедру хімії, керувала аспірантами та займалася науковою роботою. Лише тепер я розумію, що підібрати працездатний колектив однодумців, організувати його на вирішення проблем і постійно підтримувати в колективі творчу атмосферу — це тільки деякі із граней таланту Євгенії Петрівни. Приклад тому — робота секретарів деканату та її заступників — доцентів Б. В. Маринчинка та В. В. Ліщинського.

Старости та звичайні студенти, не соромлячись, ішли в деканат зі своїми проблемами і завжди знаходили там добре ставлення, пораду та допомогу. І, якщо якесь питання можна було вирішити на рівні секретарів, то вони брали на себе цю відповідальність, знаючи, що декан схвалить прийняте рішення своїх підлеглих.

У взаєминах із підлеглими та студентами Євгенія Петрівна завжди була вимогливою, справедливою і принциповою. Визначальною рисою її вдачі, на мою думку, була така ж висока вимогливість до себе, як і тих, хто з нею працював.

Водночас Євгенія Петрівна вміла довіряти людям, і ця довіра змушувала нас робити свою справу не зі страху, а на совість. Хороша оцінка роботи, що прозвучала з вуст декана, також була своєрідним авансом на майбутнє. І це стимулювало відповідальність її підлеглих.

Євгенія Петрівна — людина щедрої, чуйної душі, і цю якість організатора, працюючи поряд із деканом, ми постійно відчували. Вона завжди домагалася в ректораті виділення додаткових коштів на стипендії та матеріальну допомогу малозабезпеченим студентам, пугівок в інститутський табір «Старт» та ін. Ми завжди знали, що декан за своїх студентів стоятиме горою. Так воно й було.

Ми також дуже цінували ще одну рису характеру нашого шанованого декана — вміння поважати в підлеглих особистість. За весь час мого навчання в інституті Євгенія Петрівна ніколи не ставилася ні до кого зневажливо, навіть до студентів, які в чомусь провинилися.

Я й нині пам'ятаю її добру посмішку та суворий погляд, які допомагають мені у вирішенні сьогоднішніх моїх проблем. Велика дяка їй за науку та школу життя!

Колектив студентської академічної групи — складний організм. Велику роль у його згуртуванні та самоорганізації відіграє кожний окремо взятий студент. У становленні академічної групи важливі також стосунки між студентами, що склалися поза інститутом. Академічна група, в якій я навчався, одного разу вийшла переможцем загальноінститутського змагання з успішності. Звичайно, ніхто з нас не ставив собі цього за мету, просто допомагати одне одному в усьому було для нас нормою. Студентська профспілкова організація інституту преміювала нашу групу поїздкою на зимових канікулах на екскурсію до Москви. Було дуже весело, цікаво, просто чудово!

Після закінчення інституту мене як молодого спеціаліста направили на роботу на Луганський тепловозобудівний завод. Але скоро, після демобілізації з лав Радянської армії, я знову повернувся у стіни рідного інституту, де недовго працював старшим інженером, обирався секретарем комітету комсомолу.

Обіймаючи цю громадську посаду, мені часто доводилося вирішувати багато питань із ректором Олексієм Миколайовичем Коняєвим. Людина гострого розуму, він своєю вимогливістю, дисципліною змушував нас, молодих комсомольських працівників, активно працювати, зокрема займатися буденними, але корисними справами — навчанням, дисципліною, будівництвом гуртожитків та навчальних корпусів, дозвіллям студентів. Ця робота давала хороші результати, і комітет комсомолу користувався повагою та авторитетом серед студентської молоді. Олексій Миколайович Коняєв став для мене прикладом ділового спілкування, шанобливого ставлення до підлеглих, справжнього керівника.

Зараз я можу з упевненістю сказати, що уроки, які отримав в інституті, досвід роботи зі студентською молоддю, розуміння її проблем дуже згодилися мені

в житті. І під час роботи в ЦК ЛКСМУ, і у Відділі з питань освіти, культури і охорони здоров'я Кабінету Міністрів України, і особливо на посаді заступника Міністра освіти і науки України.

Під час роботи в Міністерстві освіти і науки мені доводилося брати безпосередню участь у розвитку нормативно-правової бази вищої школи, її переході на багатоступеневу систему підготовки спеціалістів. Я дуже часто консультувався з певних питань з керівництвом університету, бував у своєму рідному вузі, не лише як представник Міністерства, а й як бажаний гість, відчував там підтримку і надавав йому посильну допомогу. Відчуваю себе корисним університету до сьогодні.

Дуже добре пам'ятаю святкування 80-річчя університету, де мав честь разом із ректором та керівниками області закласти перший камінь у будівництво нового корпусу. Дуже радий, що зусиллями ректорату та всього колективу університету збудували цю гарну споруду і вона нині є окрасою університету та мого рідного міста.

Останнім часом у роботі університету відбулися значні зміни. Створені нові кафедри, з'явилося багато нових спеціальностей, університет став справді класичним, відомим у багатьох країнах Європи та світу. Велика заслуга в цьому його ректора Олександра Леонідовича Голубенка. Статус національного, ім'я Даля — в цьому велика заслуга дуже енергійної, прездатної людини, чудового менеджера з організації вищої освіти професора О. Л. Голубенка.

За 90 років свого існування університет підготував сотні тисяч спеціалістів. Тисячі стали видатними вченими, організаторами виробництва, громадськими діячами. І всі ми, випускники, пишаємося своєю alma mater, яка пройшла за короткий період часу славний і нелегкий шлях — від машинобудівного інституту до Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля і стала одним із найбільших вищих навчальних закладів України.